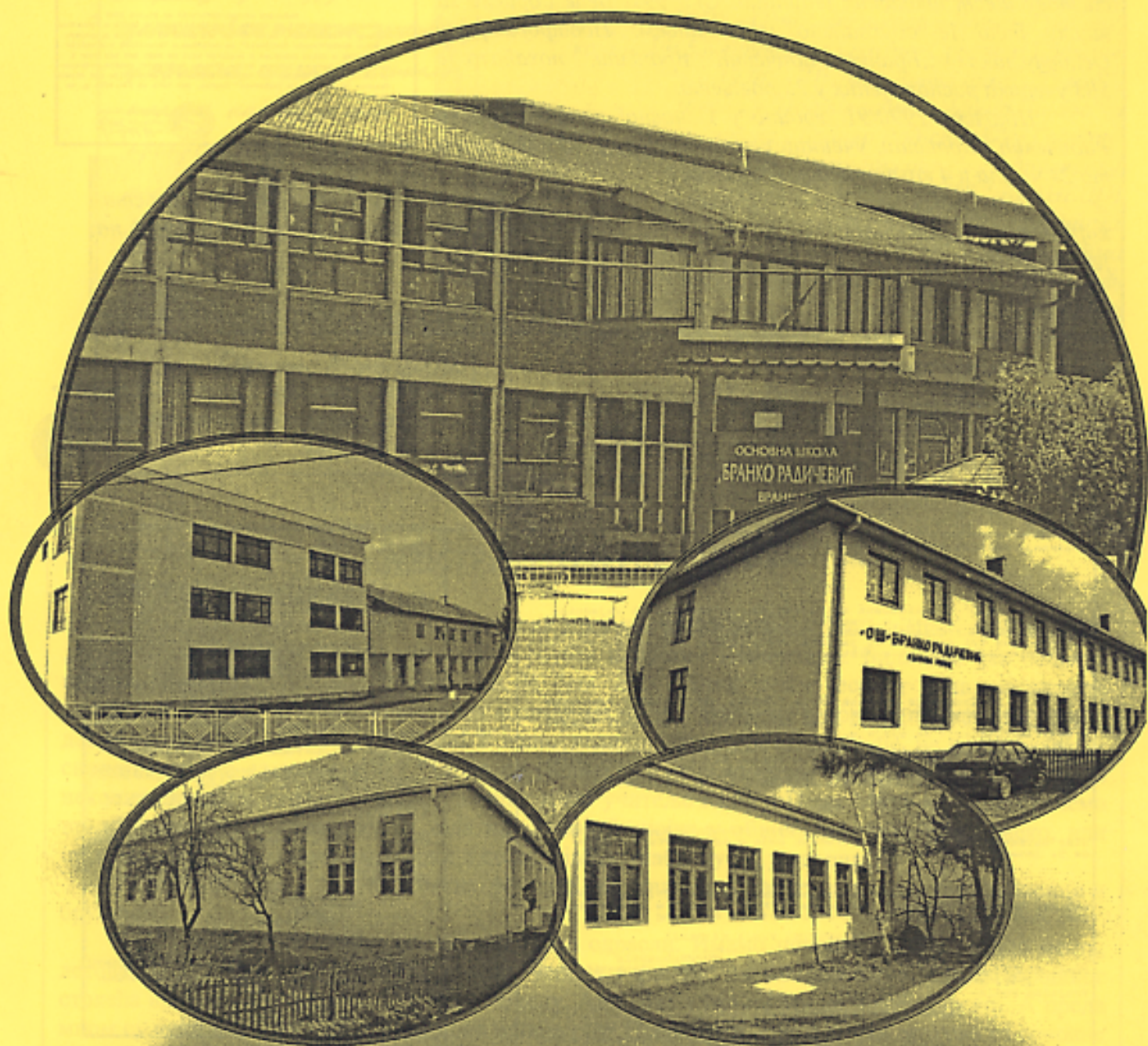

МОЈА ШКОЛА

ЛИСТ УЧЕНИКА И НАСТАВНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
„БРАНКО РАДИЧЕВИЋ“ ВРАНЕШИ

БРОЈ 6
27. март 2010.

40 ГОДИНА ПОД ЈЕДНИМ ИМЕНОМ

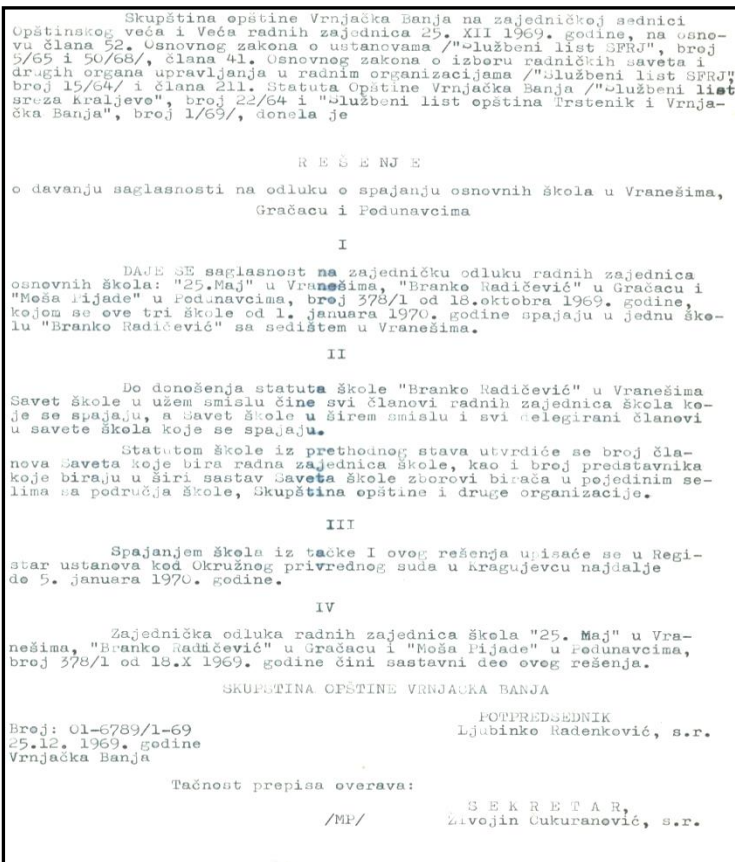
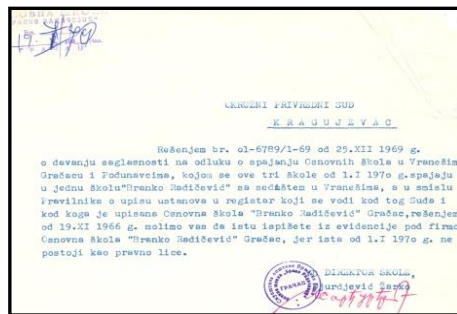
На подручју месних заједница Вранеши, Грачац и Подунавци пре четрдесет година постојале су школе које су радиле независно једна од друге, свака под својим именом.

Школске 1969/70, односно 1. јануара 1970. године, дошло је до припајања потпуне основне школе у Средњем Грачацу са подручним одељењима у Горњем Грачацу, Доњем Грачацу и Отроцима и петоразредне основне школе у Подунавцима осморазредној школи у Вранешима, тако да је та новоформирана потпуна основна школа имала у свом саставу шест школских јединица. Око 99% деце дорасле за школу било је обухваћено школовањем. Новоформирану Основну школу „Бранко Радичевић“ Вранеши, похађало је 583 ученика распоређених у 25 одељења.

Школске 1990/91. године у Основној школи „Бранко Радичевић“ Вранеши, ученици се распоређују у 28 одељења и то 24 чиста и 4 комбинована одељења.

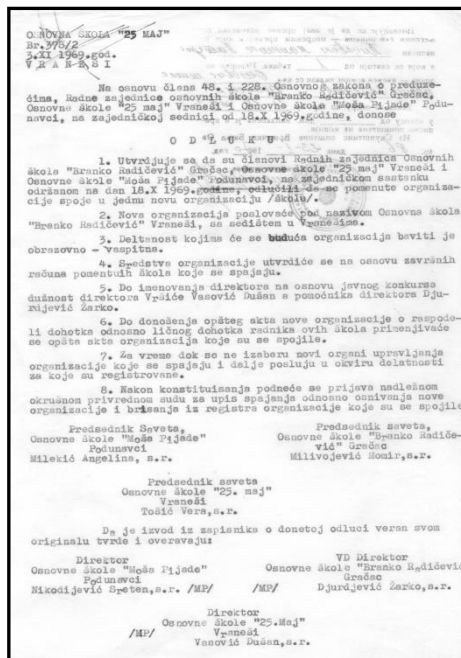
Четрдесет година од уједињења, школа успешно ради са истим бројем одељења, којима су придружене и припремне предшколске групе, и то у сваком школском месту по једна.

Приредила Драгана Вуковић, директор школе

Решење о сагласности на одлуку о спајању основних школа Вранешима, Грачацу и Подунавцима издато 25. 12. 1969. од Скупштине Општине

Документ у тексту: Решење Окружног суда у Крагујевцу о сагласности на одлуку о спајању.

Одлука о припајању са заједничке седнице, 18. 10. 1969.

ЗНАЧАЈНИ ДАТУМИ НАШЕ ШКОЛЕ

Драги читаоци,

Пошто си се на претходној страни упознао са темом овог броја листа МОЈА ШКОЛА, сазнај више о њој, сазнај и о другим занимљивим темама, уживај у пригама, песмама, сликама, шалама које су за тебе припремили ученици и наставници ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша.

Вранеша, Март 2010.

- 1864.** - Основана је школа у Грачацу
- 1910.** - Основна школа у Вранешима почела са радом
- 1923.** - Отворена је Основна школа у Подунавцима
- 1930.** - Школа у Отроцима почела са радом
- 1955.** - Средњи Грачац је добио школу, у чијем су саставу биле школе у Горњем Грачацу и Отроцима
- 1960.** - Основана школа у Доњем Грачацу, која је **1965.** - припојена школи у Средњем Грачацу
- 1970.** - Школа у Вранешима „25 мај“, школа у Подунавцима „Моша Пијаде“ и школа „Бранко Радичевић“ у Грачацу интегрисане су у једну школу „БРАНКО РАДИЧЕВИЋ“ ВРАНЕШИ
- 1. 09. 1986.** - Отворена нова школска зграда у Вранешима
- 1998.** - Изграђена је нова школска зграда у Подунавцима
- 29. 10. 2002.** - Друга фаза школе у Вранешима - камен темељац физкултурне сале
- 27.01.2003.** - Повеља министра просвете Гаше Кнежевића за постигнуте резултате
- 2005-2007.** - Реконструкција школских зграда у Отроцима и Доњем Грачацу

ИСТРГНУТО ИЗ СЕЋАЊА

Крајем педесетих година телевизијски програм је стидљиво ушао у наше скромне куће, „захуктали“ Ђиро је својим звиждуком заувек напустио Поморавље. Била сам ђак основне школе „Моше Пијаде“ у Подунавцима. И баш тада, једног лепог јесењег дана, на великој железничкој станици ђаци су дочекали велики воз. Многе промене и новине помешале су наша детиња осећања. Колико смо срећни! У нашој великој учионици старе клупе, на њима Буквари, снопићи дрваца за математику. Табла се једва држи на климавим ногарима, рачунаљка без неколико куглица, стара бубњара. Уз наше драге учитеље Кићу и Пера, Милу и Ђурђа сричемо прва слова. Колико смо срећни када нам тетка-Станојка у обијене лончиће сипа млеко, или сутлијаш за ужину, а понекад пружи и по коју јабуку набрану ту, у дворишту.

Године пролазе. Крај шездесетих. Ми смо већ, мали број нас је, свршени средњошколци и бруцоши.

Крај седамдесетих, осамдесетих. Већ смо одрасли. Имамо породице, добра радна места, летовања, путовања, радост због дечијих успеха у школи, на такмичењима. Крајем прошлог столећа враћам се у своје село, у своју школу. Али сада у другој улози, професорској. А преда мном су неки нови клинци и неки нови професори. Професори – деца мојих другова из основне школе, ученици су унуци мојих другара.

Осећања се мешају. Срећа преовлађује и води ме поново у школске дане када сам на железничкој станици чекала велики воз.

Проф. Зорица Романова

РАДНИЦИ НАШЕ ОСАМДЕСЕТИХ ГОДИНА

1. Баралић Момчило, наставник раз. наставе
2. Благојевић Велибор, наставник раз. наставе
3. Башић Добрила, куварица
4. Башић Верољуб, помоћни радник
5. Бошковић Гордана, наставник раз. наставе
6. Бошковић Ружица, помоћни радник
7. Ваљар Радица, помоћни радник
8. Васовић Радојка, наставник раз. наставе
9. Владисављевић Спасена, куварица
10. Вујовић Снежана, наставник домаћинства
11. Дивић Радица, професор СХЈ
12. Динов Славчо, наставник физике и ОТО
13. Драгањац Александар, помоћни радник
14. Дуловић Ђорђевић, наставник ликовног васп.
15. Ердоглија Злата, економски техничар
16. Ђурђевић Жарко, директор школе
17. Ђурђевић Лена, наст. биологије и хемије
18. Ђуровић Стојадин, наставник раз. наставе
19. Ђуровић Гроздана, библиотекар
20. Ђуровић Миљивоје, наставник раз. наставе
21. Ђуровић Дивна, учитељ
22. Ђуровић Душанка, наставник математике
23. Ђуровић Вера, помоћни радник
24. Ђуровић Живан, помоћни радник
25. Зарић Радица, учитељ
26. Зарев Винка, помоћни радник
27. Коматина Зора, учитељ
28. Коматина Млађен, наст. биологије и хемије
29. Луковић Љубодраг, учитељ
30. Луковић Јелисавета, секретар школе
31. Луковић Гордана, наставник раз. наставе
32. Лазовић Драгана, стр. учит. лик. васп.
33. Лазаревић Снежана, учитељ
34. Милојевић Миљко, наст. физике и ОТО
35. Милојевић Радмила, наст. историје и географије
36. Милосављевић Мирослав, наст. историје и географије
37. Милосављевић Милка, помоћни радник
38. Мијатовић Тодор, наставник математике
39. Марковић Миломир, помоћни радник
40. Недовић Љубиша, наставник рус. јез.
41. Петков Станка, наставник СХЈ
42. Петков Стојан, наставник физ- ОТО
43. Петровић Мирјана, наст. СХЈ
44. Радивојевић Дренка, наст. математике
45. Стаменчић Радован, проф. физ. васп.
46. Савковић Снежана, учитељ
47. Стевановић Јованка, наставник СХЈ
48. Стошовић Живојин, проф. физ. васп.
49. Тошић Александар, наст. физ. васп.
50. Трошић Мирољуб, стр.уч. муз. васп.
51. Цветковић Нада, куварица

САЗНАЈТЕ СВЕТ ОКО СЕБЕ

Живорад Недељковић, песник, добитник овогодишње награде „Меша Селимовић“ за најбољу књигу године, некадашњи ђак Основне школе „Моша Пијаде“ у Подунавцима и ОШ „25 мај“ у Вранешима, покљонио нам је део свог времена. Интервју са њим обавила је Тијана Радоњић, ученица VII₁.

Т: Колико се по изгледу разликује школа данс од оне у којој сте Ви били ђак?

Ж: Готово и да се не сећам како је било. (Смех). То су биле оне старе зграде, послератне. Све је сада промењено. Све је ново.

Т: Који Вам је био омиљени предмет у школи?

Ж: Сви су ми били драги. Српски језик, географија, историја, физика... Све оно што је важно за спознавање света око себе. Ликовно сам волео, биле су ми занимљиве биографије сликара. Мислим да нема незанимљивог предмета. Са математиком се мало кубурило, мада сам и ту имао добре оцене.

Т: Ко Вам је био омиљени наставник?

Ж: Не би било лепо да издвајам, мада је сигурно да је било омиљених и оних мање омиљених. Разредни ми је био Стојан Петков, њега бих издвојио као и Станку Петков, која је доста утицала на мене.

Заиста дивна жена која је умела да открије нешто у нама чега ни сами нисмо били свесни. Наставник биологије, Млађо Коматина је заиста био фин. Наставника Фурунџића памтим по некој строгости, а ипак ми је остао у лепом сећању. Све их памтим по добром. Било је и оних који су употребљавали батине, што није било омиљено. Тога више нема, зар не? Ако постоје у разреду три немирна ученика, све се њима припише. Ја нисам добијао батине, али ми је било жао те деце која јесу.

Т: Јесте ли као дете размишљали да ћете постати песник?

Ж: Прву песму сам написао када сам био у трећем разреду. Касније сам интензивно писао. Чувам те своје свеске и данас. Опонашао сам у тим годинама – чика Јову Змаја, Бранка Радичевића, Војислава Илића. Нисам сигуран да у том добу имамо свест о томе шта ћемо бити. Маштао сам и писао, описивао свет око себе.

Тек после се од тога направи нешто озбиљно.

Т: Постоји ли неки занимљив доживљај из школских дана који бисте поделили са нама?

Ж: Било је разних несташлука (смех), нарочито на путу до школе. Занимљиви су ми били излети на ливадама у Грачацу. То је било време сиромаштва и младости. Све ми је било лепо. Када сте дете чини вам се да је тешко, а сви бисмо се сада вратили у школске дане.

Т: Шта бисте поручили нама који данас идемо у школу?

Ж: Да будете тако паметни и када порастете! Велик је свет и ваља само сазнавати, откривати тај свет. Што га више познајемо, све нам је лакше. Устројство света је такво да га не можемо потпуно ни докучити. Треба бити радознао и учити. Тако ћемо прихватити свет онакав какав јесте и бити равноправни учесници у временском току који нам је дат. Тако живимо часно и сазнање које сад сабирамо помаже да будемо у томе истрајни.

ШКОЛЕ

2010. године

1. Атанасковић Гордана, наставник раз.наставе
2. Благојевић Велибор, проф. раз. наставе
3. Бојанић Биљана, професор српског језика
4. Боровац Мирјана, рачуновођа
5. Ваљар Срећко, професор технике и информатике
6. Величковић Мила, професор музичке културе
7. Веселиновић Сања, професор хемије
8. Видосављевић Зорица, вероучитељ
9. Владисављевић Спасена, спремачица
10. Вуковић Драгана, директор
11. Вуковић Милица, куварица
12. Вуковић Роса, наставник разредне наставе
13. Гигов Анка, правник
14. Главчић Александра, проф. француског јез. и ГВ
15. Гочанин Маја, професор хемије
16. Драгањац Марица, спремачица
17. Ђуровић Дивна, учитељ
18. Ђуровић Весна, спремачица
19. Жерађанин Градимир, проф. математике и инф.
20. Јеринић Сузана, професор разредне наставе
21. Јеринић-Чкребо Светлана, спремачица
22. Јеротијевић Јасна, професор енглеског језика
23. Јовановић Наташа, наставник разредне наставе
24. Каровић-Јеровић Марина, проф. ликовне културе
25. Коматина Војислав, наставник разредне наставе
26. Краговић Милисав, проф. математике и информ.
27. Лаковић Војислав, професор енглеског језика
28. Лазаревић Снежана, наставник разредне наставе
29. Магић Срећко, наставник историје и географије
30. Мајкић Јелена, професор енглеског језика
31. Мандић Војимир, правник
32. Марковић Милан, наставник разредне наставе
33. Марковић Миломир, домар
34. Марковић Светлана, психолог
35. Медар Јован, домар
36. Мијатовић Мира, куварица

37. Мијатовић Тодор, наставник математике и физике
38. Милосављевић Мирослав, наст. разредне наставе
39. Милосављевић Радмила, спремачица
40. Миодроговић Марина, професор енглеског језика
41. Миодроговић Сњежана, професор разредне наставе
42. Мирјанић Мирјана, професор биологије
43. Митић Светлана, учитељ
44. Митровић Биљана, професор разредне наставе
45. Недовић Љубиша, библиотекар
46. Николић Горица, спремачица
47. Обрадовић Ивана, професор музичке културе
48. Пантелић Славица, административни референт
49. Пековић Нена, професор разредне наставе
50. Перишић Сузана, наставник разредне наставе
51. Петровић Дејан, домар
52. Петровић Наташа, спремачица
53. Радић Анка, наставник биологије
54. Романов Катарина, професор енглеског језика
55. Романова Зорица, професор српског језика
56. Розгић Нела, професор француског језика
57. Савић Радуна, професор географије
58. Савковић Снежана, наставник разредне наставе
59. Савковић-Секулић Снежана, вероучитељ
60. Савовић Драгослав, наставник српског језика
61. Симић Милован, професор историје
62. Стаменчић Радован, професор физичког васпитања
63. Столић Јелена, професор музичке културе
64. Стрменичанин Сандра, професор енглеског језика
65. Тамбурић Зорица, професор разредне наставе
66. Тошић Верица, професор технике и информатике
67. Тошић Зорица, спремачица
68. Трифуновић Љиљана, професор математике и инф.
69. Цветковић Нада, куварица
70. Чановић Анђелија, професор физике
71. Чеперковић Срђан, професор физичког васпитања

ЗИМА

Што се скрива сунце сјајно?
Што шапуће нешто тајно?
Што се сиви облак мути?
Што природа тако ћути?

То говори сунце кришом
стиже зима с хладним снегом,
шапуће нам са висине:
„Спремите капе, рукавице, пелерине“.

Суви облак хладан снег носи
просу нам га по ранцу и коси
покваси се наша пелерина,
рано дође ова зима.

Са дрвећа опали капути
свуд се лишће по снегу жути.
Хладна зима црта ми по лицу,
зато сада имам кијавицу.

Кристина Продановић VIII

ПРВИ СНЕГ

Јутрос ми се прозор заледио.
Погледах – први снег.
Село је белу капу добило.

Завејао снег ми село.
Ограде и дворишта.
Све је чисто, нежно, непрегледно бело.

Обелели су јутрос кровови кућа.
Димњаци се пуше.
Први зимски дани почињу од сванућа.

Јована Касалица V2

ЗИМА У МОМ КРАЈУ

Пахуљице лете мојим селом,
и својом магијом све што дотакну,
чине својом белом бојом.

Оштар ветар дува на све стране,
сад су оптерећене снегом,
спуштене гране.

Пахуљице увелико вију,
док се људи у домовима греју.

Сара Бутачевић VII

ВОЛИМО ЗИМУ

Пахуљице мале,
са неба су пале,
просуле се целе,
али баш су беле.
Све оне беле
са неба нам пале
неке су влажне,
друге су мале.

Ми волимо зиму што нам прија,
и ово је зимска чаролија.
Јована Милосављевић VII2

ПРИЧА О МАЛОМ ДЕЧАКУ

Свануло је хладно суботње јутро. Напољу јак ветар ломи суве гране на дрвећу. Мама и ја смо у осам сати пошле у цркву.

По завршетку литургије кренуле смо да купимо хлеб. На путу ка пекари угледала сам једно мало дете које је седело покрај тротоара и просило. Било је јако хладно, киша је помало падала, земља је била мокра. То дете је седело на једном јастучету и држало малу кутијицу са неколико новчића. Очи су му биле пуне суза, али каквих суза? Правих дечијих, искрених суза. Ја сам се на то јако растужила. Моја мама му је у кутију ставила неколико новчића. Желела сам да му купимо кифлу, што смо и учиниле. Дете је јело кифлу као неки најлепши слаткиш.

Тада сам схватила колико смо ми, деца, која никада нису била гладна и увек била лепо одевена срећна. Треба се радовати и захваљивати Богу на сасвим малим стварима и никада не треба желети много, јер многи немају ни оно мало што је потребно да се буде срећан.

Милостива Младеновић V₃

Лука Пековић IV₁

НА ВЕЛИКОМ ОДМОРУ

Одмор је. Из ходника посматрам свој разред. Моје V₁. Сви су весели. Чује се: „Дај ми свеску, нисам написала домаћи задатак!“ Ђорђе јури Анђелу. Неко седи у клупи и једе ужину. Марина и Јована разговарају како да реше задатак из математике. Драгана брише таблу и моли другове да не пишу по њој. Невена је скратила косу и незадовољна је новом фризуром. Све другарице кажу да јој је тако, са новом фризуром, много лепо. Све девојчице гледају и причају о њеној коси. Зачу се звоно. Наша безбрижност кратко је трајала. Смех и жагор је прекинут. Улази наставница. Сви смо на свом месту, мирни и озбиљни, спремни за час.

Јелена Вуковић V₁

ВЕРУЈ У БОГА

Веруј у Бога
Он нас воли,
Послао нам Анђеле
За нас их створи.

Веруј у Бога
Он нас створи
Небо, море,
Земљу и цео свет.

Веруј у Бога
Исто створи свет
И сунце што сија
И све што волимо.

Веруј у Бога
Јер он нас воли
Да нас чува
Зато се њему молим.

Марко Чкребо IV₂

Никола Лазовић IV₁

Брђовић Филип II₁

МОЈА МАМА

Јасмина, то је име моје мајке. Зато је она к'о из бајке. Мирше на јасмин. Она је за мене добра и нежна особа. Најбоља на свету.

Има очи к'о чоколада и косу лепршаву, што сија на сунцу. Поносна је на мене кад добијем петицу у школи. Тада ме загрли и прими у топло крило. Нежне руке ме тад милују, а ја се осећам сигурно. Понекад сам немирна. Мама се наљути, али брзо и попусти. Тада се насмеши, а осмех је посебан и чини ме срећном.

Та срећа ми даје снагу и зато много волим маму.

Данка Ердоглија II₅

М О Ј А М А М А

Жена коју највише волим и поштујем је моја мама.

Моја мама се зове Снежана. Има проседу косу и црне очи. Тиха је и блага. Њено срце је весело. У њему има места и за моје три сестре. Све нас подједнако воли и пази. Много је тужна када сам болестан. Много је суза сијало у њеним црним очима некад од туге, а некад од радости. Понекад се наљути на мене, али је ја брзо разљутићу. Њене црне насмејане очи ће ме пратити кроз цео живот.

Желео бих да јој се одужим за сву љубав коју ми је пружила и коју ми још увек пружа.

Андреја Манојловић П₂

НАЈДРАЖА ОСОБА

Моја најдража особа је моја учитељица. Моја учитељица има лепо лице, лепе очи и косу црвену као ружа, а пре свега доброту. Учитељица ми је јако драга зато што је добра особа. Када је неко тужан, њене топле речи га усреће. Када неко не зна шта да уради она га посаветује. Моју учитељицу никад не бих мењала. Увек ћу јој бити захвална за све што чини за мене и моје другаре.

Тамара Бутачевић П₁

НАЈЛЕПШИ ЦВЕТ

Има један цвет,
Који има стила,
Њега ми је поклонила,
Комшиница Мира.

Он се зове Јоргован,
Који лепо мирише,
За њим сваки,
Човек уздише.

Ја га чувам,
Као очи у глави,
Волим га као да
је дечак мали.

Он се не пореди,
Са комшиницом Миром,
Ето то је мој цвет
са стилем.

Дијана Лекић V₃

МОЈА МАМА

Моја мама се зове Весна. Има тридесетседам година. Високог је раста. Има дугу црну косу и очи црне боје.

Мамине очи су пуне љубави и нежности према мени и мојој браћи. Њене су руке топле и нежне. Волим када ме помилује њима. Мамине речи су тако благе и пуне нежности. Понекад је мама љута и строга према нама. Не воли да је лажемо и да прикривамо неке наше несташлуке. Увек нас посаветује како да се понашамо, да би израсли у добре људе. Увек нам опрости грешке и несташлуке. Моја мама је брижна и осећајна особа. Много је бесаних ноћи провела уз нас када смо били болесни. Иако моја мама пуно ради, увек има времена за нас. Никад није уморна да нам помогне око школе, да се игра са нама, да нас изведе у шетњу. Она је веома добра особа. Воли свима да помаже. Моја мама лепо кува и увек спрема оно што ми највише волимо да једемо. Меси укусне торте и колаче.

Пуно волим своју маму. Мислим да је моја мама најбоља мама на свету.

Јована Чамагић П₂

ЛИК УДОВИЦЕ МИОНЕ

Миран поглед гаравих очију благо је пролазио преко речне површине, узводно па у недоглед. Дуга коса је лепршала на ветру, али би је црна марама поново кратила. Бацила би још једном поглед на дивну слику коју обасјавају румени сунчеви зраци и окренула би се. Враћала се кући.

Обављала је најтеже послове код куће, у пољу. Школовала је децу и тако испунила завет обећан мужу. Добијала је помоћ од рођака и својих комшија. Била је веома јака и чврста жена са троје дивне деце: Огњеном, Душанком и Сенадином. Она им је била једини ослонац у животу. Без њих чинило јој се да би одмах заспала у дубок сан из кога се не буди. Сузе радоснице су потекле када је син изорао прву бразду. У очима јој се видело да жели још да живи, да помогне својим птићима, а ипак јој је четрдесета. „Појам срећа немогуће је описати ако је не осетиш“, често би говорила. Деца су јој стасала у праве људе спремне да се боре са суровим животом. Синове је поженила, а кћер удала. На Мионин шездесети рођендан гавран је прелетео њихову кућу.

Жена гаравих очију и проседе косе, била је на самрти. Када се сва родбина и фамилија окупила, праскавим гласом тихо рече: „Поживела сам колико сам могла. Сада сам стара и...“ одједном се зачу ромињање кише. Једна мајка је напустила своју децу, своју забринуту децу.

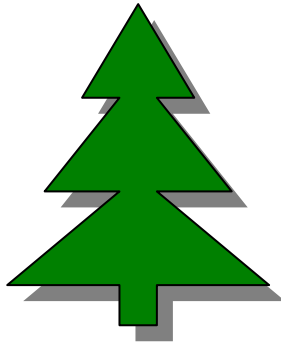
Моника Бутачевић VI₃

ШКОЛА

У трећем сам разреду
основне школе
и морам да вам кажем
да ђаци школу воле.
За физичко и музичко
са радошћу се спремам,
ал кад дође матиш,
дође ми да дремам.

Морам да признам
да није лош час,
кад на ред дође
свет око нас.

Сандра Гаровић III

ЗИМА

Зима је хладна,
зима је бела,
бео покривач
пао преко села.

Низ брдо санке јуре,
од снега се праве разне
фигуре. Док се деца снегу
веселе, зима показује зубе
беле.

Анђела Петричковић III

МОЈА УЧИТЕЉИЦА

Најбоља учитељица Биља
Учи ме да пишем слова,
Рачунам на хиљаде миља
Ето, то је учитељица моја.

Њено насмејано лице
И очи зелене боје,
Крију се испод смеђе косе
Радосно пишу петице моје.

Стефан Вуковић IV1

СЛИКА!

ЈЕСЕН

Јесен нам стиже,
сунца више нема,
мој кишобран
пред вратима, дрема.

Молим кишу
немој више лити,
Излазака из куће ми нема
а кишобран се
за параду спрема.

Михаило Јокић III

Павле Младеновић III₄

Зорица Ердоглија VIII₁

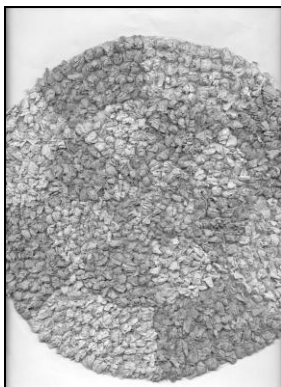
Драгањац Срећко VII₂

Никола Марић IV₂

Димитрије Марић V₂

Лидија Миодраговић VII₃

Катарина Бугариновић VI₁

Љубица Петровић VII₁

Јована Дебељак II₂

Светомир Савић VII₃

Сара Марић VI₂

Радомир Бутачевић VI₁

рија

Милош Минић П₂

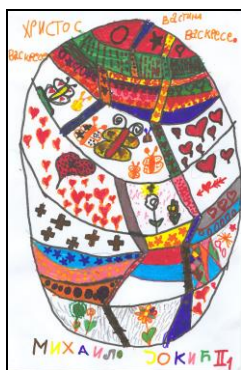
Вучићевић Борко V₃

Марина Радоњић V₁

Моника Бутачевић V₃

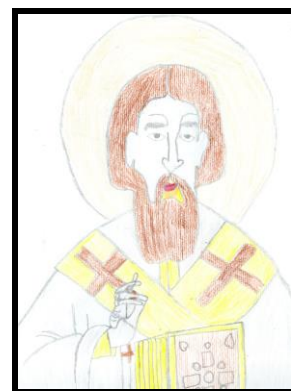
Михаило Јокић П₁

Тијана Ђилерцић П₂

Јована Чамагић П₂

Иван Бошковић IV₁

Јована Касалица IV₂

Кристина Гољић IV₅

Стефан Марић IV₂

ЗИМА

Зима је стигла
У село моје
Гране су сада
Беле боје.

Пахуље беле
Што их деца желе
Падају к'о
Бело перје.

Краљица Зима
каже свима
да ће дуго
да траје.

Село моје,
мој бели дару,
најлепша си
У месецу јануару.

Димитрије Марић V₂

ЗИМА

Ево већ одавно
стигла нам је зима.
Ми се деца радујемо,
свуда снега има.

Направили смо лепог снешка,
има очи и нос с преда.
Свима нам се смешка,
и право у нас гледа.

Узели смо шал и капе,
изнели смо санке, скије.
После лудог санкања,
свако врућ чај пије.

Никола Милићевић IV₂

ПРОЛЕЋЕ

Снег се полако топи, нема више леда,
из своје пећине изашао је меда.
Природа се буди, птичица весело цвркуће,
све се радује јер долази пролеће.

Ласте се враћају, пчелице зује,
из долине поточић опет се чује.
Сунце се помаља полако, зелени се опет трава
почиње још једна пролећна чаролија права.

Док висибаве мале испод снега вире,
вредне пчеле траже љубичице и шимшире.
И све опет живи, весело се окреће,
радујте се децо, стиже нам пролеће!

Савић Јованка VI₁

ПРИРОДА

Сванула је зора,
озеленела гора.

Зуји пчела рој,
а ја слушавам птичији пој.

Лепа је свака птица,
а деце пуна свака равница.

Сваки облак је плав,
уз природу ужива и снажан лав.

Милица Гољић VI₁

ЗИМСКЕ ВЕЧЕРИ

Сутон се полако спушта
И светиљке се пале
Небом трепере звезде
И наше погледе маме.

Време споро пролази
Јер зимско је вече
Треба осмислити игру
Јер време споро тече

Седим за столом
Коцкица се окреће
Смејемо се и љутимо
Док се точак среће окреће.

Игра по игра
Време тако прође
Све зимске вечери
Време за сан дође.

Ивана Петровић VII₂

ПРВИ СНЕГ

Падај, падај снеже бели
Па нам децу развесели,
Донеси им ти радости
Да покажу све смелости.

Мале беле искрице
Показују пахуљице,
Њишу се и падају,
А деца се радују.

Александар Павићевић V₂

ЛУЦКАСТА ПЕСМА

Једног дана кад порастем
Знам шта ћу да постанем,
Немам шта да кријем
Најбољи фудбалер, што лопту бијем.

Бићу као Пикси и Дејан Станковић,
Чује се моје име:
„Филип Петрашиновић“
дичићу се њиме.

Бићу познат целом свету
Даваћу гол у праву мету
А тата се дичи и прави важан:
„То је мој син, баш је снажан.“

Филип Петрашиновић V₃

Јована Чамагић П₂

ДРУГАРСТВО

Другарство је,
Кад се с неким дружиш,
Кад му руку пружиш,
Кад се неког ужелиш,
Кад срећу делиш.

Другарство је,
Кад помогнеш другу,
Кад поделиш тугу,
Кад му кажеш да га знаш,
Кад му осмех даш.

Другарство је,
Кад нешто своје даш,
Кад шапнеш ако знаш,
Кад нешто лепо кажеш,
Кад због друга слажеш.

Бојана Цветковић V₃

НЕУЗВРАЋЕНА ЉУБАВ

Он би планету прошао,
само да би до тебе дошао.
Јер његова љубав је јача од свега,
и због тебе би превалио толико брега.

Хиљаду писама је он теби слао,
јер његова љубав ти си,
а ти му ни на једно одговорила ниси.
Због тебе је остао без приче
и у цепу са много мало сиће.

Чудна је та неузвраћена љубав,
јер ти си та његова муза,
због које се сваке ноћи пролива једна суза.

И тако ноћу лута и тражи тебе,
због толике љубави проклиње себе.
Жели да те нађе и у очи каже да те воли,
Ништа га јаче од тога не боли.

Емануела Борова VIII₃

МОЈ БИЦИКЛ

Када не могу по хлеб
Да отрчим пешке,
Мој бицикл замењује
Моје ноге тешке.

Увек је с њим лакше
Да одем где желим
И никада нећу
Ја њега да делим.

Нежно плаве боје
Умирују очи.
У сваком тренутку
Може да укучи.

Не бих га продала
Ни за шта на свету
Јер на њему осећам се
К'о птица у лету.

Милица Добричић VII₂

У ШКРИПЦУ

Један је дрипац
Упао у шкрипац.

Другом јаму копао
Па сам у њу пропао.

Ал' је шкрипац гадан!
Ал' је дрипац јадан!

Сад кад је пао,
Дође нам га жао.

Кад заплаче дрипац,
Знај да му је шкрипац.

Знаш, то се увек
У њему рађа човек

Жељко Павићевић VI₂

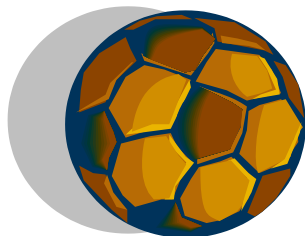
ФУДБАЛ

Желим да будем највећи,
Као нико до сада
И да ми се по срећи
Прави фудбалер бићу ја.

Фудбалери воде ме,
Још даље најдаље,
Та тајна је скривена
И ја чекам најбоље.

Фудбалу никад крај
То је само блистав сјај
И зато тренираћу, тренираћу,
Сваки дан ја.

Стефан Дебелјак IV₂

ДУЖНИК

Он је неком дужан,
и због тога је много тужан.
Паре да врати он нема,
кад год треба да се појави, њега нема.

Нико да му опрости неће,
док камате му постају веће.
Да се крије не може више,
кад год се појави у јавности, говори тише.

Да нађе паре, свашта би да ради,
сад му се чак ни штала не гади.
Ал' да нађе тај посао не може лако,
јер и у шталу да уђе не може свако.

За то треба искуство да се има
у штали треба да се помаже свима.
Зато остаје ти само да се кријеш.
Да мислиш како ћеш да платиш,
и како ћеш те паре да вратиш.

Емануела Борова VIII₃

МОЈЕ МЕЗИМЧЕ

Имам мезимче малено маче
Целог дана по соби скаче.

Воли игру, да се умиљава,
а после тога цео дан спава.

Вече кад дође, почне да
мауче,
Сутрадан тешко нађем
папуче.

Ивана Ђуровић VI₂

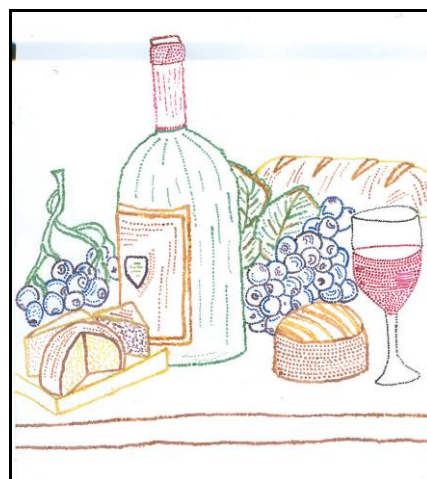
МОЈ ПАС

Имам малу куцу
Име му је Џони,
Ако га наљутиш
Боље му се склони.

Има црне очи
Црну њушку и реп,
Увек хитро скочи
Кад му носим хлеб.

Волим да се играм
С куцом мојом малом
А и он осећа
Да ми је до њега стало.

Александар Павићевић V₂

Јована Ердоглија V₂

ПАХУЉИЦА МАЛА

Пахуљица мала на дно је пала.

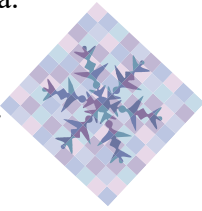
Пахуљица та мала и шарена.

Пада сваког дана само за нас.

У секунди тој охо, хохо, хој.

Дођи нам ти, волећемо те сви.

Цела породица наша биће срећна сваког часа.

Илија Стевић III₁

МОЈА ШКОЛА

Моја школа се зове „Бранко Радичевић“. Име је добила по нашем песнику Бранку Радичевићу. Школа нам је лепа и велика. У њој има доста ђака. Волим да идем у школу. У њој сам научио прва слова и бројеве. Научио сам да читам и пишем. За то највећу заслугу има моја учитељица. У школи сам стекао пуно другара са којима волим да се дружим.

Радош Петровић I₁

ЗИМА

Ево већ одавно
стигла нам је зима.
Ми се деца радујемо,
свуда снега има.

Направили смо лепог снешка,
има очи и нос с преда.
Свима нам се смешка,
и право у нас гледа.

Узели смо шал и капе,
изнели смо санке, скије.
После лудог санкања,
свако врућ чај пије.

Никола Милићевић IV₂

МОЈА МАМА

Моја мама се зове Биљана. Увек је у великом послу. Често се питам како све постиже? Нас је четири девојчице, па тата, две баке и дека. Она је домаћица.

Кад дођем из школе, дочека ме са осмехом на лицу. Често брине за наше здравље и тад је замишљена. Њене руке су неуморне. Месе најкусније колаче. Брани ме кад се посвађам са сестрама. Из њених очију зрачи љубав и топлина.

Захвална сам мами, за све што чини за наше добро. Мама, волим те највише на свету.

Гољић Кристина IV₅

ЗИМА

Стигла је зима,
Стигао је снег,
У даљини се види
Обелели брег.

Весела дечица
По белој стази,
А хладна зима
Већ нам пролази.

Падај, падај снеже,
Да дечица не беже,
Са белог брега
И хладнога снега.

Ивана Ђуровић VI₂

Стефан Младеновић IV₄

ПРОЛЕЋЕ

Пролеће је дошло
и срећни смо ми,
а знате ли зашто
радосни смо сви.

Стигли су нам радосни
и сунчани дани
свима срећно дочекани.

Долазе нам ласте
опет у наш крај,
а малене љубичице
помолиле су своје главице.

У пролеће све нам цвета,
на улици пуно света,
лица су нам насмејана,
а душа нам раздрагана.

Филип Брђовић II₁

ФРАНКОФОНИЈА – шта је то?

Термин **Франкофонија** први пут је поменуо 1860. године француски географ Onésime Reclus (1837- 1916). У своме делу „France, Algérie et colonies“ он ову реч користи када говори о свим територијама на којима се говори француским језиком.

Данас, тај назив повезује све људе који се француским језиком служе делимично или потпуно у свакодневном животу и комуникацији.

Иста ова реч написана великим словом скраћеница је за L'Organisation internationale de la Francophonie – а то је међународна организација која представља скуп држава, земаља и регија које користе француски као национални језик, службени језик, језик међународне комуникације и као радни језик. Мото модерне Франкофоније је једнакост, комплементарност, солидарност. Њене чланице сарађују на пољу културе, науке, економије, правде и мира. Чине је 55 земаља чланица и 13 земаља посматрача међу којима и Србија од 2008. године. У свакој од ових земаља француски се користи макар у минималној мери.

А ко су ФРАНКОФОНИ? Сви који умеју да говоре француски језик (више или мање).

Да ли си и ти франкофон?

Si tu parles français – oui, tu es francophone !

Међународни дан франкофоније је 20. март!

КАКО СМО МИ ПРОВЕЛИ ДАНЕ ФРАНКОФОНИЈЕ

Ових дана, као и у целом свету, и у нашој школи, малој оазис француског језика, славио се дан франкофоније. Ученици су низом активности обележили овај својеврсни празник. На различитим радионицама правили су информативне паное са обележјима француског језика и Француске. Проширили су своја знања из француске историје и географије али су и завирили мало и у тајне француске кухиње и кулинарства.

Ученици V₁ и V₂ открили су разлоге због којих је добро говорити француски језик, које су то највеће реке и планине у Француској као и то да је галски петар стар вековима и данас њено обележје!

Ученици VII₂ опробали су се у калиграфији. Познате Преверове стихове исписивали су различитим формама.

Слика сведочи о томе.

Ученици VI₂ одељења у слободно време, у својим домовима испробали су неке од француских рецепата, а у дегустацији учествовали су сви, у школи на великом одмору.

Главни посласличари били су Славољуб Крљар, Ђорђе Ђорђевић и Жељко Павићевић. Ако сте радознали, тајну рецепта поделићемо са Вама. Обратите нам се!

Нела Розгић, професор француског језика

Наш тим је уз тебе!

Тим за заштиту деце од насиља, злостављања и занемаривања ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша, покренуо је и реализовао низ активности у претходна два месеца.

Превенцијом болести зависности бавили смо се на двочасовним радионицама у свим одељењима седмог и осмог разреда.

Заједничким залагањем Тима и Ученичког Парламента, уз подршку разредних старешина и сагласност родитеља, организована је 19. марта заједничка журка ученика седмог и осмог разреда наше школе. Ова журка је била својеврсни спој спортског и певачког надметања и дружења уз музику. Свирао нам је бенд *Bullet*, што је уједно и први наступ рок састава у нашој школи.

Најуспешнији у слободним бацањима био је Ненад Драгањац, а у певању Милица Добричић, ученици VII₂. Ми им овом приликом још једном честитамо!

Баџи генерације ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша у школској 2008/09. години:

Стефан Трифуновић VIII₁
Ивана Марић VIII₂
Марко Ђуровић VIII₃
Тијана Живановић VIII₃

Носиоци Вукове дипломе:

(поред Ђака генерације)
Катарина Бошковић VIII₁
Катарина Николић VIII₁
Надица Видић VIII₃
Маја Младеновић VIII₃

Ученици награђени на Светосавској академији у Врњачкој Бањи, јануара 2010. године:

Катарина Вуковић II₁ (*Распевано пролеће*)
Јелена Вуковић IV₁ (*Национална географија*)
Марко Сеизовић IV₁ (*Математика, Национална географија*)
Ђорђе Трифуновић IV₁ (*Национална географија*)
Данијел Чамагић V₂ (*Историја*)
Алекса Мирјанић VI₂ (*Шта знаш о саобраћају*)

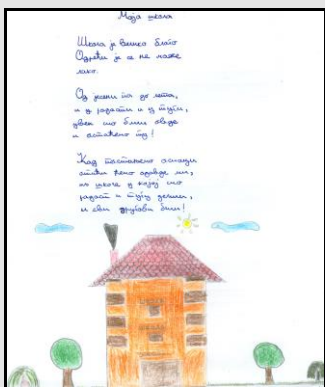
Александар Павићевић V₂

Јована Чамагић II₂

Ивица Петрашиновић II₅

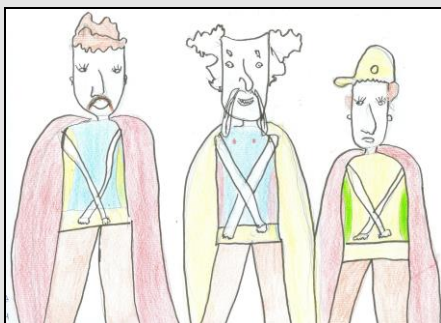
Марко Ђорђевић V₁

Александра Ђорђевић IV₁

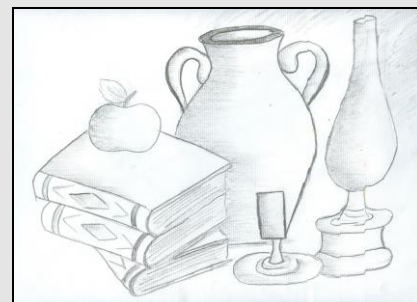
Срећко Гољић II₁

Александра Белобрђанин IV₄

Данка Ердоглија II₅

Слађана Радуловић VII₃

К В И З

1. Шта је јотовање?

- а) Јотовање је гласовна промена у којој сугласници К, Г и Х прелазе у Ц, З и С.
 б) Јотовање је стапање гласа Ј са претходним сугласником и промена Ј и Љ иза уснених сугласника.
 в) Јотовање је посебно гласно истицање појединих слогова у речима

2. а) Подвуци придеве у датим реченицама:

- Жута мачка пољем лута.
- Сунце као златно јагње.
- Милица је цртеж обојила црвеном бојом.

б) Подвучени придеви спадају у:

- а) присвојне придеве б) градивне придеве
 в) описне придеве

3. Заокружи реченицу у којој не постоји објекат:

- а) Маја чита књигу са Кристином.
 б) Алекса пева.
 в) Александра чита састав.

4. Подвуци реч у којој није извршено јотовање: а) мјерити б) праћен в) бељи

5. Који сугласници су звучни?

- а) п, т, к, с, ћ, м, ф, х, ц, ш
 б) б, г, д, з, њ, џ, ж
 в) в, р, л, ј, љ, м, н, њ
 г) а, е, и, о, у

6. Избаци уљеза:

- а) датив
 б) самогласник
 в) инструментал

7. Где се јављају одступања од палатализације?

- а) класје, надјачати, дјевојка
 б) Анка – Анки,
 в) гол, карневал, ждрал

8. Заокружи сложену реченицу!

- а) Милица је брза пливачица.
 б) Ана иде путем.
 в) Јасна окреће странице буквара и при том чита песме.

Решења: 1-б, 2а-жута, златно, црвеном, 2б-в, 3-б, 4-а, 5-б и в, 6-б, 7-б, 8-в

о С м е Х, Мо Л И м!

Наставници:

1. Ја ћу да вас замолим, вас и мене. /Срећко Магић/
2. Изађи напољу! /Срећко Магић/
3. Почни одакле си кренула. /Биљана Бојанић/
4. Нисам ја са вама овце пасла! /Рита Јовановић/
5. Мој муж је вама био супруг. /Светлана Марковић, ученицима VIII₂/
6. Децо, имаћете изненадни тест у петак. /Сања Веселиновић/
7. Ко није дошо у школи? /Срећко Магић/

Ученици:

1. То знам и без напамет. /Димитрије Продановић/
2. Ја сам по националности Арапин! /Дарко Тошић/
3. У Кини живе КИНЦИ. /Дарко Тошић/
4. Наставнице, ово је упитна реч. /Кристина Митровић/
5. Наставнице, да ли могу уместо CD-а да донесем бетонску плочу? /Небојша Дончић/

МОЈА ШКОЛА, лист ученика и наставника ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша. Број 7* 27. март 2011. године. Уредници: Светлана Марковић и Сузана Јеринић * Лист **МОЈА ШКОЛА** први пут изашао 27. марта 2006. године. Седиште листа: ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша 36215 Подунавци.

Б Р А Н К О Р А Д И Ч Е В И Ћ

Бранко Радичевић био је по рођењу Брођанин и Славонац, а по детињству и младости Земунца и Сремаца. Отац му је био у Броду царински чиновник и ту се Бранко 18. марта 1824. родио. Године 1830. премештен је пак Тодор Радичевић из Брода у Земун. Са собом је довео и Бранка, који је тада тек шест година имао. И ту у Земуну провео је Бранко најлепше своје доба. Оно детињство у ком се не зна ни за бриге, ни за невоље, у коме се скаче и трчи, живи у ветар и не мисли на свет.

У том добу пошао је октобра 1830. године у основну школу, које је прота земунски Јефимије Ивановић врло дигао и у српском духу држао, Василије Васиљевић надирао. У овом периоду почео се Васиљевић за „јоту“ загревати, која је била највећи грех против дотадашњег правописа. Бранко је ишао у школу не знајући да у Земун Вук Караџић често долази, ту код Василија Васиљевића ручава, да је почео купити народне песме и 1818. издао речник српског језика. Можда му је који пут у очи упао сакасти човек са црвеним фесом, коме је другу ногу штупа замењивала. Бранко је у то доба био 7-8 година стар, а Вуку је тада било 45. Колонија јотоваца била је све већа. Васа Васиљевић угледан трговац, радио је на њеном ширењу и са земунском Кошавом осећао је неки дах новог времена и танки мирис „јоте“. У овом прелому провео је Бранко Радичевић у Земуну, не имајући појма чему се људи боре и какве се идеја у месту и народу шире. Јота је била у школи забрањена и тешко учитељу, који би се усудио да на црну таблу напише „јоту“ и ђацима каже, да та кратка реч, значи почетак новог доба у књижевности, рекао би човек у животу српског народа. У једној сатници, коју у почетку нико није озбиљно узимао, лежала је клица велике идеје, препорођаја књижевности. У доба Бранка у Земуну, народ је почео заборављати стари руско-словенски језик и правопис и уводити свој језик и књижевност да га сви разумеју. Све се то у Земуну збивало, када је у Николајевој Алекса, касније Бранко, у скамијама слушао како учитељ предаје предмете и тражи прилику да расејане ђаке казнити може. У српским, немачким школама земунским провео је Бранко пуних пет година и научио толико да је отац његов могао помишљати да га у гимназију пошаље. Од Земуна до Карловаца, где је било гимназије, могло се за 1 сат стићи колима. Могао је у Карловце долазити и Бранка надирати, које је без матере и слабуњав био. Ружа, мати Бранкова била је 1. априла 1833. умрла, а од овог доба био је, тако рећи, сам себи остављен. Отац у служби, а мати у гробу. Пуне две и по године била је кућа Тодора Радичевића празна, док најпосле и Бранко из Земуна не оде. То је било почетком 1835. када у први гимназијски разред пође. И од овог доба на до јула 1841. остаде Бранко у Карловцима. На лицу му се показивало бледило и телесна слабост. По савету лекара, реши се Тодор Радичевић да Алексу не шаље у VII разред, него да га остави да се годину дана одмара. То је било од јуна 1841. године до октобра 1842. Зиму, пролеће и лето ове године провео је Бранко у Земуну у одмору, ваузит око тога да се опорави, оснажи и за тежи рад који је предстојао спреми. У томе Тодор Радичевић буде службено премештен у Темишвару и Бранко мораде са оцем. Ту у Темишвару сврши Бранко седму и осму гимназију, или како су онда говорили филозофију. Затим оде у Беч и стаде слушати права, али их не заврши. Године 1847. раскрсти са правима. У том настаде онај велики народни покрет који 1848. изведе у револуцију. Школе буду позатваране и Бранко се врати кући. Дође у Карловце, а затим у Земун. И у једном и у другом месту имао је пријатеља и другова. Нарочито у Земуну био је позната и мила особа. Године 1847. штампао је он у Бечу прву књигу својих песама, дотле познатим и слатким језиком. То је био онај језик за који се Вук у Земуну борио, када је Бранко у основним школама седео, а књига је била штампана новом „јотом“ од које су се конзервативни људи ужасавали. Мађарска револуција, народни језик, јота, Вук итд. - сваки је за себе био преврат и гле, сад је почео и Бранко служити се тим одвратним стварима. У том пуче глас да је генерал Ђура Даничић добио битку. Написао је књигу „Рат за српски језик и правопис“. Бранко је у Бечу био чет гост Вуку, а са њиме и Ђуром Даничићем ударао темеље нове књижевности. У Земуну је сахрањена и мати Бранкова и мати Тодора Радичевића. Зна се где су им гробови. На каменима записана су имена. Али до данас ништа није учињено да се кости Ружине пренесу на боље место. И у Земунском парку требало би се Бранка сетити. Царински чиновници живели су и становали онда у малом предграђу, затвореном зидовима. У том простору Бранко је провео пет година детињства, а у Вуковом животу видесмо какве је погрде он о истим просторијама слушао. Бранко је напуштао и један и други посао и дошао до „парламента“, привучен виком и лармом, да види, како овог хромог човека са фесом на глави свакојаким именима непознати људи називају.

Бранко је био заљубљен у Вукову ћерку Мину, али, како је Бранко боловао од тада неизлечиве болести туберкулозе, Вук није дозвољавао да се њих двоје венчају. Како је њихова љубав била забрањена, њих двоје су се тајно састајали, на сваком састанку Бранко јој је поклања црвене каранфиле. Бранко је своју љубав највише наглашавао у својим песмама и највећи број његових песама посвећен је управо њој, вечној љубави, жени, коју је волео до гроба, Мини. Такође велики број својих песама написао је док је болестан лежао у постељи на самрти. Све његове песме носе велику снагу и свака са собом снажну емоцију. Поготово оне када описује своју бол, за неоствареној љубави и својој болести и гашењу живота. Његова најпознатија збирка је „Пјесме“ коју је издао 1827. године. Његова најпознатија песма је „Туга и опомена“ у којој снажно описује гашење свог живота.